

Romana Vogrinčič,
profesorica informatike

Čeprav sem se s prijateljicami v svojem zgodnjem otroštvu, najraje igrala "šolo", ki sem jo pravzaprav zmeraj tudi rada obiskovala (no ja, učila sem se malo manj rada), nisem pri igri skoraj nikoli prevzela vlogo učiteljice, ampak sem zmeraj igrala tistega v razredu ki je najbolj nagajal in motil "pouk". Da bom nekoč postala "ta zaresna učiteljica", mi takrat še na misel ni padlo.

Kasneje, ko sem odraščala, sem se sicer poigravala z mislijo, da bi postala vzgojiteljica v vrtcu, ker sem naravnost oboževala majhne otročke, a me je po končani Gimnaziji v Murski Soboti premamila, takrat na novo ustanovljena smer na Ekonomski fakulteti v Mariboru, poslovna informatika. Mikal me je skrivnostni svet računalništva in programiranja. Krmiliti in obvladovati elektronske naprave se mi je zdelo prav tako ali pa še bolj izzivalno, kot krotiti malčke v vrtcu, čeprav so otroci, majhni in veliki, ostajali moja velika ljubezen.

Šele veliko let kasneje, na prelomu stoletja, ko sem se po končanem študiju kalila kot računalniška programerka že skoraj 15 let, sem prišla na idejo, da bi obe svoji ljubezni lahko združila. Ponovno sem se odpravila gulin šolske klopi, tokrat na Pedagoško fakulteto v Ljubljani, si pridobila potrebno pedagoško - andragoško izobrazbo in začela iskati službo v šoli. Kar nekaj let sem vztrajno trkala na vrata različnih šolskih zbornic in iskala svojo priložnost, ki sem jo končno dobila na Ekonomski šoli v Murski Soboti. Ni bila informatika, poučevala sem desetprstno slepo tipkanje in urejanje besedil na računalniku, a bilo je dovolj, da sem lahko opravila strokovni izpit, in da sem ugotovila, da je poučevanje to, kar si želim in znam početi. Ko se mi je leto kasneje ponudila priložnost, da se zaposlim na "moji" Gimnaziji kot učiteljica informatike, je bilo, kot da sem se vrnila domov. Znašla sem se med svojimi nekdanjimi profesorji, ki so me sprejeli enako odprto kot takrat, ko sem bila še dijakinja.

Lumparije, ki smo jih nekoč počenjali sami, sem občutila na svoji koži od svojih dijakov. Včasih mi gre na smeh... prav tako naivno so prepričani, da me prinašajo naokrog, kot sem bila jaz v njihovih letih. In prav tako, kot nekoč moji profesorji, se včasih pustim "prinesti okrog". Ker vem, da so take majhne zmage neprecenljive pri izgrajevanju osebnosti na poti v odraslost.

Iz svojih gimnazijskih let, se najbolj spominjam kolektivnega učenja fizike in matematike, ko smo se s sošolci in sošolkami zbrali pri enem od nas in se "skupaj

učili”, pri tem pa seveda več kot polovico časa zapravili za vse kaj drugega kot učenje. A glej ga zlomka, ker več glav več ve, nam je, družno, zmeraj nekako uspelo, da smo se ravno dovolj pripravili za šolske in kontrolne naloge, ki smo jih včasih pisali tudi nenapovedano. Te zgodbe še danes z nostalgijo obujemo na rednih srečanjih ob obletnicah mature. Prav občudujoče je, kako so nas tista leta povezala, saj so nekatera prijateljstva, ki so se stkala v štirih letih gimnazijskega šolanja ostala živa vse do danes. Dogodivščine iz srednješolskih let pa še zmeraj ostajajo na vrhu lestvice prijetnih življenjskih izkušenj. Nobeno drugo obdobje me ni tako močno zaznamovalo, kot prav obdobje odraščanja na naši Gimnaziji. In najbrž prav zaradi tega, dan za dnem še zmeraj z veseljem odpiram njena vrata. V razredu pa se znova in znova srečujem z dijaki, ki moje življenje bogatijo tako, kot to lahko počno le mlade, nepokvarjene duše. Zato, tako kot v ranem otroštvu, še zmeraj rada hodim v šolo.

Romana Vogrinčič